

РЕЙ БРЕДЪРИ ЩЕ РУКНАТ ДЪЖДОВЕ

Превод от английски: Н. Калчев, 1964

chitanka.info

Часовникът в салона запя: *„Тик-так, тик-так, часът е седем пак, за ставане е време, за ставане е време, часът е седем пак“* — сякаш се страхуваше, че никой не ще поиска да стане. Къщата продължаваше да спи. Часовникът тракаше, изпълвайки пустотата с монотонните си звуци: *„Седем и шест, на закуска, седем и шест!“*

В кухнята печката въздъхна и изхвърли със съскане от горещата си утроба осем филийки великолепно зачервен препечен хляб, осем пържени яйца, шестнадесет парченца филе, две чашки кафе и две — мляко.

„Днес е четвърти август две хиляди двадесет и шеста година — чу се откъм тавана друг глас — в град Алъндейл, Калифорния.“ Три пъти се повтори тази дата. *„Днес е рожденият ден на господин Фитърстън. Днес е годишнината от сватбата на Тайлайт. Днес е падежът на осигурителната полица, трябва да се платят сметките за вода, газ и осветление.“*

Скрити в стената, релетата работеха, запомнящите ленти се движеха пред прозорчетата на фотоклетките.

„Тик-так, тик-так, часът е осем пак, за училище, за работа е време, часът е осем пак!“ Но никоя от вратите не се блъсна, на никой от килимите не се отбелязаха меки следи от гумени токове. Навън валеше дъжд. Метеорологичната кутия над входната врата пееше: *„Дъжд вали, все вали — ти галоши си вземи!“* Дъждът обливаше празната къща, отеквайки във вътрешността ѝ.

Скръцна вратата на гаража, отвори се и откри готов за път автомобил.

След дълго чакане вратата отново се затвори.

В осем и половина пържените яйца изстинаха, препеченият хляб стана твърд като камък. Една алуминиева лапа ги пъкна в отвора за отпадъци, чието стоманено гърло смилаше всичко с гореща вода и го отпращаше чрез подземна струя чак в морето.

„Девет и петнадесет — запя часовникът, — време е за разтребване!“

От отворите в стените изскочиха механически мишки. Стаята се изпълни с малки животинки от каучук и метал. Разтребвайки, те бутаха столовете, размахваха пухкавите си лапички, като събираха праха от килима, и старателно всмукваха всяка прашинка. После като

тайнствени пришълци от друг свят изчезнаха в своите леговища, червените им електрически очи изгаснаха. Къщата бе чиста.

Десет часа. Зад дъждовната завеса надникна слънцето. Къщата стърчеше самотно сред град от развалини и пепелища. Единствената оцеляла. През нощта над унищожения град се издигаше червено радиоактивно зарево, което се виждаше в радиус от много мили.

Десет и петнадесет. Завъртяха се градинските поливачки, пръскайки в нежния утринен въздух златиста мъгла. Водата ороси стъклата на къщата, потече по западната стена, обгоряла до черно. Цялата западна стена бе обгоряла с изключение на пет бели петна: силует на мъж, който тика градинска косачка; на жена, наведена над цвете. Малко по-встрани титаничната експлозия бе увековечила сред черния фон силуета на момче с издигнати ръце, хвърлена нагоре топка и протягащо към нея длани момиченце — да хване топката, която никога не пада.

Пет бели петна — мъж, жена, две деца и топка — на фона на овъглената стена. Нежният изкуствен дъжд пръскаше градината с жива светлина.

Колко добре бе поддържана къщата до този ден! Колко отчетливо се обаждаше гласът: „*Кой идва? Парола!*“, а като не получеше отговор от самотните лисици и мяукащите котки, скритият механизъм затръшваше прозорците и дръпваше капациите им с педантизма на стара мома, овладяна от инстинкт за самосъхранение, граничещ с механична параноя!

Къщата реагираше на всяко ехо, на всяко шумолене. Ако чучулигата докоснеше с крило прозореца — жалузите падаха. Уплашената птица отлиташе. Да, даже птичката не можеше да докосва дома.

Къщата бе олтар, при който прислужваха десет хиляди слуги, бързащи при всяко повикване. Боговете бяха си отишли, но религиозният ритуал продължаваше безсмислено и безцелно.

Дванадесет часът.

Едно треперецо куче започна да вие пред входа.

Вратата позна гласа му и се отвори. Кучето, някога голямо и охранено, сега представляваше скелет, обвит с изпъстрена от белези кожа. Влачеше се из стаите, оставяйки кални следи зад себе си.

Плъзнаха мишки, сърдити, че трябва да чистят калта, че са откъснати от механичното бездействие.

В този дом дори носено от вятъра листо не можеше да влезе в стаята, без да се отворят преградките в стените и да излети глутницата медни животинки. Оскърбяващите чистотата пращинки, косъмчета или хартийки, стиснати в малките стоманени челюсти, биваха замъквани дълбоко в дупките, а оттам се изсипваха в мазето, където ги лапваше огнената паст на печта, прикована като зъл Ваал в ъгъла.

Кучето се качи на първия етаж и започна да вие истерично пред всяка врата. Най-последно разбра — както бе разбрала това и къщата, че тук е останала само тишината.

Животното взе да души и да драска кухненската врата. В кухнята печта приготвяше хлебчета, въздухът бе изпълнен с приятния аромат на кленов сироп.

На муцуната му излезе пяна. Легна пред вратата, душеше, очите му блестяха. После стана, завъртя се няколко пъти около опашката си и издъхна. Един час трупът му лежа в хола.

„Часът е два“ — запя гласът.

Разлагащият се труп започна да издава неприятна миризма и армията от мишки се измъкна, тихо от дупките, така тихо, както жълтите листа летят, гонени от вятъра.

Два и петнадесет.

Кучето беше изчезнало.

В мазето печта бързо се разпали и в комина бухна сноп искри.

Два и тридесет и пет.

От стените на верандата се подадоха масички за бридж, изскочиха колоди карти и бележници. На дъбовото барче се появиха коктейли и сандвичи с яйца. Засвири музика.

В четири часа масичките се сгънаха, както пеперудите сгъват крилете си, и изчезнаха в стените.

Четири и тридесет.

Светнаха стените на детската стая.

Показаха се животни. Жълти жирафи, сини лъвове, червени антилопи и лилави пантери лудуваха по кристалната субстанция. Стъклените стени цъфтяха от пъстрота и фантазия. Невидими филмови ленти безшумно се плъзгаха в добре смазаните механизми, стените оживяха. Подът на детската стая приличаше на хубава ливада.

По нея тичаха алуминиеви божи кравички и железни скакалци, в горещия неподвижен въздух сред ароматичния дъх на природата летяха пеперуди от тънък червен плат. Чуваше се лек шум, наподобяващ бръмченето в огромен кошер. Или тихо мъркане на лъв. И ечеше тропот на копита, и шум на дъжд над джунглата, и тътен на други копита по лятна, твърда сякаш колосана трева. На стената сега се виждаше откритият простор на изгорени от слънцето прерии и горещо безкрайно небе. Животните се изпокриха сред растителността и под сенките край водопадите.

Часът на детските илюзии.

Пет часът. Във ваната протече бистра гореща вода.

Шест, седем, осем часът. Масата бе сервирана за вечеря, а после всичко изчезна сякаш от докосването на вълшебна пръчка. В кабинета срещу камината, в която сега приятно грееше огън, имаше метална кутия, от която се подаде запалена пура. Тя имаше на края си половин инч мека сива пепел. Гореше и чакаше...

Девет часът. Скритите нагреватели започнаха да затоплят леглото, тъй като нощите тук бяха студени.

Девет и пет. От тавана се раздаде глас: „Какво стихотворение искате да чуете, госпожо Макклилън?“

В къщата цареше тишина.

След малко гласът се чу отново: „Щом нямате специално желание, сам ще избира стиховете.“

На фона на тиха музика гласът обяви: „Сара Тиисдайл, любимата ви авторка...“

*Ще рукнат дъждове. Земята ще ухае
и лястовици ще браздят безкрая;*

*хор жабешки по цяла нощ ще пее,
а сливата от трепкащ цвят ще побелее,*

*нагиздени със огнените си пера,
синигери ще се надпяват на плета.*

Но никой няма да узнае, не кипи война,

не ще почувствува края ѝ. Това

*ще бъде все едно на птици и дървета —
дори ако до крак измре човека;*

*а пролетта, пробудила се от зората,
едва ли ще познае, че е без нас земята.*

В каменното огнище гореше огън, пурата в пепелника се превърна в купчина пепел, между мълчаливите стени стояха празни столове, музиката свиреше. В девет часа домът започна да умира.

Задуха вятър. Едно падащо дърво счупи кухненския прозорец. Бутилка с течност за чистене на петна се строши и се изля върху печката. Секунди и кухнята бе обхваната от пламъци.

„Пожар!“ — завика гласът. Тревожно замигаха светлини, помпите заизсипваха от тавана струи вода. Но течността се бе разляла по целия линолеум, ближеше и поглъщаше пода чак до кухненската врата, а гласовете в хор повтаряха: „Пожар, пожар, пожар!“

Къщата искаше да се спаси. Вратите се затвориха, но от горещината стъклата се счупиха и по стаите зарева вятърът, раздухвайки огъня.

Бавно, педя по педя къщата се предаваше, милиардите златни хищни искри на огъня лесно го пренасяха от стая в стая. Накрая той тръгна по стълбите нагоре, въпреки че от стените изскачаха механически плъхове, заредени с вода, пръскаха я в пламъците и летяха за нов запас. А оросителите в стените поливаха пода с механичен дъжд.

Но всичко това дойде късно. Някъде в дълбочината на къщата помпата тежко въздъхна и отказа да работи повече. Пръскащият дъжд престана. Свърши се запасът вода, която от много тихи дни търпеливо пълнеше ваните и миеше съдовете. Огънят съскаше по стълбите, нахрани се с картините на Пикасо и Матис в горния хол, поглъщайки мазните им тела и деликатно превръщайки платното в сива дантела. После прескочи на леглата, излезе на прозорците, промени цвета на пердетата.

Тогава дойде помощ.

От тавана надникнаха слепите лица на работи и приличните им на чешми уста пуснаха в огъня отровен зелен химически препарат.

Огънят се дръпна така, както би направил дори слон при вида на умряла змия. А тук се извиваха двадесетина змии, убивайки огъня със студената отрова на зелената пяна.

Но огънят бе ловък. Разузна навън и през таванското прозорче се вмъкна при разположените под покрива помпи. Стана експлозия и мозъкът, който управляваше помпите, се разлетя на хиляди части.

Огънят се върна във всяко ъгълче и започна да обвиня закачените в гардероба дрехи. Къщата затрепери. Затрещяха дъбовите кости, оголеният скелет се гърчеше от горещината, кабелите — неговите нерви — се показаха навън. Както по време на операция под ръката на хирурга, която сваля кожата, се виждаха трептящи във въздуха червени жилки. „Помощ! Помощ! Помощ! Тичайте!“ Горещината смъкваше амалгамата на огледалата, както първият мраз променя повърхността на водата. Като трагични рими в детска песен една дузина гласове повтаряха: „Пожар! Пожар! Тичайте, тичайте!“ — Думи — силни, тихи, ниски, високи, викове на умиращи в гората самотни загубили се деца. Гласовете постепенно замлъкнаха, защото лишените от изолация кабели се късаха като протрити връзки за обувки. Един, два, три, четири! Пет гласа замлъкнаха!

В детската стая джунглата гореше. Сините лъвове ревяха, пурпурните жирафи галопираха панически. Пантерите се носеха в кръг, сменяйки цвета си. Десет милиона други животни, бягайки пред огъня, се спуснаха към далечната река, над която се вдигаха изпарения...

Отново няколко гласа замлъкнаха. В последния момент под напора на огъня други жални и слепи хорове започнаха да съобщават колко е часът, свиреше музика, управляваната от разстояние косачка започна да реже тревата, разтвориха се чадърите против слънце, откряваха се и се блъскаха външните врати. Хиляди неща се вършеха като в часовникарски магазин, където часовниците един след друг в лудешки бяг отбиват часовете, предизвиквайки обща бъркотия и едновременно с това подчертавайки общността на всички часовници. Песен и вик! Няколко последни мишки-чистачки изскочиха от дупките си — да разчистват страшното пожарище. А в пламтящия салон един глас с пълно безразличие високо рецитираше поезия — докато не се

овъглиха ролките с лентата, докато не се скъсаха кабелите и не прегоряха релетата.

Огънят разруши къщата и засипа пожарището, изригвайки кълба дим и снопове искри.

В кухнята — секунда преди дъжда от огън — можеше да се види как печката приготвя закуска в психопатичен размер: сто и двадесет пържени яйца, препечени филийки от шест хляба, двеста и четиридесет парчета филе, които огънят под акомпанимента на съскащата печка алчно погълна.

Къщата рухна. Таванът се събори върху кухнята и салона, салонът — върху партера, партерът — върху мазето. Хладилникът, мекият фотьойл, филмовите ленти, електрическите кабели и другите предмети паднаха накуп дълбоко под земята.

Дим и тишина. Много дим.

На изток се виждаше зората. Сред развалините гордо стърчеше една стена. В нея последният глас повтаряше непрекъснато едно и също изречение, повтаряше го дори когато слънцето се издигна и освети морето от развалини и пара:

„Днес е пети август две хиляди двадесет и шеста година, днес е пети август две хиляди двадесет и шеста година, днес е...“

Публикувано в списание „Наука и техника за младежта“, брой
3/1964 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.